

DE ANTWERPSE GALERIES

APRIL

MIRANDA HOUSDEN

Carine Campo brengt deze maand werk van de jonge Britse beeldhouwster Miranda Housden, pas vijftiëntig. Het is wellicht toeval dat Miranda's oeuvre zoveel gemeen heeft met het organische beeldhouwwerk van de Japanse Yayoi Kusama, maar een paar van haar werken gaan sterk in dezelfde richting. Bij voorbeeld *Rubber Gloves*, een wriemelende berg van handen die doen denken aan de kapok-penissen van Kusama, zoals ze vorige zomer nog te zien waren op de Japan-Biennale in Middelheim. Miranda Housden maakt wel meer verwijzingen naar die tegenstellingen die zo kenmerkend zijn voor de hedendaagse Japanse sculptuur: hard versus zacht, natuur versus techniek, organisch versus

synthetisch. Neem het werk *Fur Video (Breathing)*: op een videoscherm is de close-up van een ademde buik te zien, rond de video is pels gedrapeerd. De pels is de huid op het lichaam, maar het lichaam is koud als video. Of *Paper Dolly*: met kleurenfotokopies van objecten (vissen, een pauw) modelleert ze die objecten opnieuw tot een herkenbare vorm. En zo werkt Miranda Housden met pluimen, marmer, lood, zeep, koord, satijn, glas, zout en alle mogelijke dingen die de aarde voortbrengt.

THOM MERRICK

Slechts twee jaar ouder dan Miranda Housden is de Californiër Thom Merrick, die voor het eerst in België tentoonstelt, en wel in *Zeno X Gallery* van Frank Demaegd. Sa-

men met jonge beeldhouwers als Liz Garner, Cady Noland en Jack Risley behoort hij tot alweer een nieuwe generatie, die de ironische objectmakers als Ham Steinbach en Jeff Koons met graagte willen opvolgen. Waar Koons (een veelgefluisterde naam voor Hoets Documenta in 1992) zich nog enigszins afreageerde op al dat postmodernistische gedoe door het met veel ironie in twijfel trekken van absolute kunststijlen, zijn Merrick en co dat exuberante stadium blijkbaar al voorbij. Ook zij werken met zogeheten hardcore-materialen, maar durven er een zuivere, op zich staande poëzie in te leggen, waarbij ze putten uit de minimalistische bronnen van weleer. Zo werkt Merrick heel graag met materialen als ijzer, rubber, water en mousseline om sculpturen te maken die haast toevallig tot stand gekomen lijken en een indruk van plooibaarheid, gladheid en beweging maken.

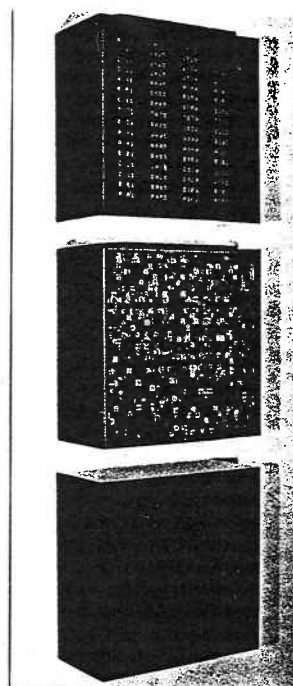
SALON DER UITVINDERS

Galeriehoudster *Christ Delaet* houdt van installatie-tentoonstellingen waar iets meer te beleven valt dan alleen maar het obligate kijken-naar-kunst. Deze maand loopt bij haar het 'Salon der Uitvinders', een initiatief dat ze in elkaar geknutseld heeft samen met Jan Kenis van de Provinciale Commissie voor Kunstambachten-Limburg. Kenis is de man die ook in het Provinciaal Museum Hasselt enkele interessante pedagogische tentoonstellingen heeft uitgewerkt, onder meer 'Kunstlicht' in 1988.

Wat brengt dit Salon? Een mengeling van kunst, kitsch en wetenschap op prettig gestoord niveau, zo lijkt het. Zo heeft Wessel Di Wessili het nog eens over zijn perpetuum mobile, toont een Genkse firma in samenwerking met artiest Jan Carlier hoe je vierkleurendruk op email krijgt en is Robert Garoet (de man van de toren van Eben-Emael) onverdroten op zoek naar paleontologische, archeologische en theologische dingen. Maar ook Guillaume Bijl zou iets doen met computers, Jeroen Suls heeft een tekenautomaat ontworpen die de middelpuntvliedende kracht als energiebron heeft, Guy Rombouts en Monica Droste hebben een nieuw alfabet, Panamarenko bevecht weer de zwaartekracht, en zo voort.

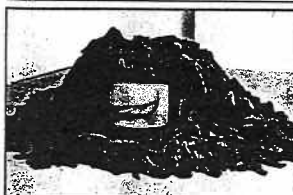
Geo Sempels, *Compositie IV* (1989)

Miguel Chevalier, *Fenêtre mémoire* (1988), *Caractères* (1988), *Etat binaire* (1988)

Ron van de Ven, *Zonder titel*, (bewaarplaats)

Miranda Housden, *Fur Video (Breathing)* (1989)

U merkt het, dit zal geen gewone, ingetogen galerie-tentoonstelling zijn, maar veel eerder een happening. Of alle personen en werken (voeg daarbij nog Sonia Nijs, Matthieu Hamaekers, Jan van Lierde en Mark Miiussen) die hier aangekondigd worden, ook effectief te zien zijn valt af te wachten. Ook uitvinder Marcel Duchamp durfde geregeld met het publiek te spotten.

REINIER LUCASSEN

Geen onbekende natuurlijk, deze nu eenveertigjarige Nederlandse schilder. Een paar jaar terug kwam hij hier in België opnieuw in de belangstelling met de tentoonstelling 'Na Beervelde', samen met zijn kompanen De Keyser, Raveel en Elias Lucassen, die in Amsterdam woont en werkt, maakt schilderijen boordevol verwijzingen naar de kunstgeschiedenis. Deze verwijzingen zijn vaak ironisch, vooral door de verschillende stijlen die hij hanteert en/of imiteert. Zo is het werk *Vincent, P.M. en Lucassen* uit 1975 bekend, waarin Lucassen pop-art en Piet Mondriaan merkt met een zelfportret van Van Gogh. Lucassen heeft nooit deelgenomen aan het moderne stijlgevecht van deze eeuw, met name de zoektocht naar de zuiverste, ultieme schilderij: hij vindt dat zinloos en laat zijn vormgeving gewoon hangen van het onderwerp dat hij schildert. In galerie *Lens Fine Art* wordt ouder én nieuw werk van hem getoond.

PHILIP HUYGHE

Galerie *Montevideo* staat zelf wat verbaasd te kijken bij het succes dat één van haar artiesten, de jonge Philip Huyghe, te beurt valt. Op de recente kunstbeurs in Madrid, waar *Montevideo* een stand had, werd al het werk van Huyghe verkocht. En een tentoonstelling in een Frankfortse galerie, ruim een maand geleden, was ook al een eclatant succes.

Philip Huyghe beoefent dan ook een handige mengeling van conceptuele sculptuur, neo-surrealisme en citaat. Met de opwaartse trend die de jonge Belgische kunst momenteel kent in binnen- en buitenland zit hij op rozen: alles wordt al snel tot die typisch Belgische ironie gerekend, die loopt van Ensor over Magritte en Broodthaers tot en met Bijl. Philip Huyghe maakte bij voorbeeld een maquette van een berglandschap, dat meer een droomdecor dan wel een bestaand geografisch reliëf uitbeeldt. De maquette wordt ondersteund door een reeks wandelstokken. Een berglandschap op poten dus. De uitleg die Huyghe over die wandelstokken gaf aan de recensent van *De Morgen* (17/2) was even origineel als gratis: "Dat idee komt van de Australische aborigines. Ze geloven dat ze een

dag construeren door over die dag te zingen. En door in het landschap te wandelen, maken ze het opnieuw. Bij mij is dat net zo: de wandelstokken dragen het landschap." Wat Annie Gentils van *Montevideo* van Huyghe zal laten zien was bij het ter perse gaan nog niet bekend: Huyghe zat volop op nieuwe ideeën te broeden.

RON VAN DE VEN

ADO Gallery haalt de Nederlander Ron van de Ven (34) in huis. Van de Ven verenigt architectuur, beeldende kunst en design in zijn werk en reageert op zijn manier op de architectuurvervakkings die vooral sinds de tweede wereldoorlog (de 'wederopbouw') ontstaan is. De sculpturen die hij maakt zijn een commentaar op die architectuur, maar het zijn meer dan simpele vervangingsmodellen. Zo maakte hij een *Poort* voor een flatgebouw in Arnhem, waardoor de trieste woonkazerne meteen een compleet andere dimensie kreeg. Niet al het werk van Van de Ven is een rechtstreekse verwijzing naar (of afwijzing van) architectuur. Bekend van een vorige tentoonstelling in ADO zijn de *Katedraal* en *De zetel van de Abt*: twee stoelen tegenover elkaar, de ene hoger en dus machtiger dan de andere. Uit die sculpturen blijkt ook Van de Vens zin voor strakke, haast constructivistische vormgeving, de klare lijn in de sculptuur als het ware.

MIGUEL CHEVALIER

Bladeren in een catalogus van het werk van de Mexicaanse Fransman Miguel Chevalier (31) maakt meteen duidelijk: deze man manipuleert de informatica, een van de gouden koeien van deze yuppie-tijd. Het is ook een dankbaar gebied om de moderne tijden (met hun informatie) te confronteren met de postmoderne tijden (met hun informatICA), waardoor, om met Pierre Restany te spreken: "Ces manipulations informatiques relèvent en fait de la nouvelle normalité post-moderne." Chevalier gebruikt die informatica dus duidelijk niet meer als nieuwigheid of als eenduidige invalshoek, maar als normale, vanzelfsprekende drager van een hedendaags kunstwerk. Waarop Restany heel lucide inpikt: "De onderneming van Miguel Chevalier is, niet zonder gevaar: van binaire uitdaging naar binaire uitdaging zou je in de totale zinloosheid terecht kunnen komen."

GEO SEMPELS

Ik waag een stapje buiten Antwerpen-stad. In Bornem is bij galeriehoudster Jos Bauwens permanent werk te zien van de Brusselse schilder Geo Sempels. "Ik vind mezelf informeel, maar reken me niet tot de